

ИГРАТА

Copyright ©2010 Anders de la Motte

[geim]

© Любомир Гиздов, *превод от шведски*

© Любомир Пенев, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2014

ISBN: 978-954-28-1627-0

Андерш
де ла Моте

ИГРАТА

Казват, че мигването е най-бързото движение, на което е способно човешкото тяло.

И все пак то не може да се сравнява с електрическите синапси на мозъка.

„Не сега!“ беше мисълта, която профуча през главата му, когато светлината блесна срещу него.

И от негова гледна точка бе съвсем прав. Трябваше да има още време, предостатъчно – бяха му го обещали. Все пак бе следвал стриктно инструкциите – беше направил точно това, което му бяха казали да направи.

Така че това не трябваше да се случва.

Не сега!

Определено не!

Учудването му беше напълно разбираемо, да не кажем логично.

Това беше последното възприятие в живота му.

Милисекунда по-късно експлозията го превърна в изпепелен пъзел, който полицейските техници щяха да подреждат повече от седмица. Парче по парче, като зловеща салонна игра, докато накрая що-годе възстановят тялото му.

Но дотогава Играта отдавна щеше да е приключила.

На Анете

С най-топли благодарности към всички Мравки,
без чиито помощ и съвети Играта нямаше
да бъде реалност.

Авторът

СЪДЪРЖАНИЕ

1 Wanna play a game?	9
2 Trial	22
3 Are you really sure you want to enter?	31
4 Safe or all in?	45
5 Playing the game	61
6 All the king's horses...	80
7 Fair Game	102
8 Hardball	117
9 I lost the Game	136
10 Hazard	158
11 Name of the Game	184
12 Being Game	201
13 Mindgames	223
14 White bear	245
15 Are you really sure you want to exit?	261
16 Who is playing who?	283
17 Getting back in	306
18 Are you really sure you want to re-enter?	316
19 Inside man	328
20 Payback	342
21 End Games	356
22 An activity for Recreation	375

Game [гейм]

Състезателна дейност, включваща умения, шанс или издръжливост от страна на двама или повече души, които играят според определени правила, обикновено за свое собствено удоволствие или за това на зрителите. Развлечение или забавление.

Състояние, в което човек има желание да направи дадено нещо.

Уклончиво, лековато или манипулативно поведение.

Животно, ловувано за храна или като спорт.

Обмислена стратегия или подход; схема.

Разсейване или диверсия.

Притежание или демонстриране на умения или смелост.

Развлекателна дейност.

www.wiktionary.org

www.dictionary.com

www.urbandictionary.com

„Winning isn't everything, it's the only thing!“

Vince Lombardi

1 | Wanna play a game?¹

Текстът се появи на дисплея за енти път и за пореден път НР² кликна раздразнено, за да го разкара. Не, не искаше да играе някаква проклета игра. Единственото, което искаше, бе да разбере как работи телефонът, който държеше в ръка, и дали въобще е възможно да направи нещо толкова просто като да позвъни с него.

Влакът от Мерща³, началото на юли, посока Стокхолм.

Почти трийсетградусова горещина, тениската лепнеше на гърба му, а езикът, вече съвсем пресъхнал, беше започнал да се сраства с небцето. Цигарите, естествено, бяха свършили и единственото налично облекчение беше вятърът, който проникваше през мизерното прозорче над него.

Подуши тениската си, след което провери и дъха си. Резултатът беше горе-долу очакваният. Случайно „гостуване“ за една нощ, махмурлук и умрели животни в устата, иййхаа! Почти перфектната неделна сутрин, ако не се брой малката подробност, че беше четвъртък и той трябваше да е отишъл на работа преди два часа. Дотук с изпитателния срок.

¹ Авторът на книгата използва много английски изрази, които са запазени и в българското издание. Когато става дума за жаргонни изрази, които може да са непознати, значението е дадено в бележка под линия. – *Б. пр.*

² Прякорът на главния герой. Идва от инициалите му на шведски се произнася „Хо-пе“, на английски – „Ейч-пи“. – *Б. пр.*

³ Град в Швеция, намира се на около 35 км от Стокхолм. – *Б. пр.*

Все тая!

Мак Джобът¹ беше яко зле така или иначе. Банда задници, начело с шефа.

Важно е да се впишеш в колектива, Петершон. О, да, благодаря! Сякаш би седнал да припява „Кумбая“ и да кибичи с някакви загубеняци. Единствената причина да бъде там беше за да получи отново право на помощи за безработни.

Suck my ass, mofos²!

Откри го точно след спирката в Русершберг. Малък, сребрист предмет на отсрещната седалка. Някой бе стоял там, но си беше отишъл, а влакът вече се движеше. Така че викане и махане нямаше да помогнат, ако решише да се прави на бойскаут.

As if...!

Че нали всеки сам трябваше да се грижи за проклетите си вещи?!

Вместо това той бързо се огледа. С обигран поглед провери за охранителни камери и след като установи, че вагонът е твърде стар за такива, се премести, за да може на спокойствие да разгледа находката си.

Мобилен телефон, точно както и подозираше. Сутринта изведнъж започна да изглежда малко по-добре.

Нов модел, от онези без копчета, само със сензорен екран отпред.

Sweet!

Странно, но никъде не намери името на производителя. Може би телефонът беше толкова специален, че то нямаше нужда да се споменава? Или пък гравираниите цифри на задната страна всъщност бяха търговска марка?

¹ Жаргонен израз от английски, който се използва за нископлатени, неперспективни позиции. Идва от McDonalds и job, т.е. работа в „Макдоналдс“. – *Б. пр.*

² Съкратено от „mother fucker“. – *Б. пр.*

Там, изписано в светлосиво, стоеше числото 128. Надписът беше около сантиметър висок, леко релефен.

Не си спомняше някога да е чувал за такъв производител на телефони.

Е, what the hell...

Половин хилка¹ при Мобилния грък. Сигурно щеше да струва поне толкова. Алтернативата беше да се изръси две стотачки, за да разбие блокирането на IMEI² номера, което собственикът сигурно скоро щеше да активира, и да задържи телефона за себе си.

Но това едва ли беше възможно в момента.

Вчерашната вечер окончателно беше изчерпала и без това изтънелите му финанси. В сметката отдавна нямаше нищо и вече бе изгорил всички спасителни възета. Но с няколко далавери тук и там касата скоро щеше да се напълни.

Такива като него не оставаха на дъното за дълго, мобилният телефон беше живо доказателство. Заобръща го, за да го разгледа по-внимателно.

Телефонът беше малък и тънък, не много по-голям от дланта му, с панел от неръждаема стомана. Малка дупка на задната страна подсказваше, че е снабден с камера, а най-отгоре имаше груба, черна щипка, с която вероятно бе възможно телефонът да се закрепи за дрехите. Щипката беше в ярък контраст с иначе минималистичния дизайн и той тъкмо бе на път да опита да я махне, когато екранът внезапно се съживи.

¹ Половин хилядарка, т.е. 500 шведски крони, се равнява на около 115 лева. – *Б. пр.*

² Международен идентификационен номер на мобилните устройства (International Mobile Equipment Identity). В много страни IMEI се ползва за ограничаване на кражбите на телефони. – *Б. пр.*

Wanna play a game?

попита той, а под въпроса се появиха две икони – YES и NO.

НР подскочи от изненада. Унесен от махмурлука, дори не бе проверил дали телефонът е включен.

Тъпо!

Натисна бутона NO, след което се опита да разбере откъде да изкара менюто. Ако имаше късмет, щеше да може да звъни от телефона няколко дни, преди собственикът да успее да го блокира.

Но вместо да се покаже някакво начално меню, телефонът просто започна да повтаря въпроса си и след като – за-кой-ли-пореден-път-вече-не-помнеше – опита да го махне, вече беше на ръба да се откаже.

Проклет да е скапаният телефон!

Преглътна два пъти в опит да потисне гаденето. Дяволски махмурлук, знаеше си, че не трябва да смесва. Освен това и му се пушеше, така че беше на път да пукне. И онази мацка после, мамка му, направо удари дъното, но какво друго да очакваш, като се мъкнеш из предградията?

Наложило му се бе да скалъпи някаква история за мач по флорбол¹ и да се чупи набързо, когато слънцето безжалостно бе разкрило недостатъците на снощната находка. Ако се съдеше по меко казано неубедителните ѝ протести, чувствата явно бяха взаимни. *Run Forrest, Run!*

Но и не бързаше да се прибира към „Мария Трапгренд“². Щеше да се отбие набързо при Мобилния грък – малко лес-

¹ Вид хоккей с топка, популярен в Швеция, откъдето води и началото си. – Б. пр.

² Улица в Съдермалм, една от централните части на Стокхолм. Съдермалм се намира на остров със същото име. В миналото е бил работнически квартал, но днес цените на имотите там са високи, а кварталът се свързва с бохемство и културен живот. – Б. пр.

ни пари, които сигурно щяха да стигнат за махмурлийска пица и няколко бири в Кварнен¹ след това.

За това винаги имаше време.

Ако имаше късмет, щеше да му остане дори и за трева, телефонът все пак не беше никакъв обикновен модел в масово производство, на каквито понякога се „натъкваше“. Между петстотин и хиляда чиста печалба, в края на краищата нелош ден, въпреки махмурлука и африканската жегга.

Екранът отново светна и пръстът му за малко да натисне NO по инерция, когато осъзна, че този път съобщението е различно.

Wanna play a game, **Henrik Petterson**?

YES

NO

НР замръзна на мястото си.

What the f...?!

Хвърли няколко бързи погледа наоколо. Някой майтапеше ли се с него?

Във вагона имаше разпръснати още десет-дванайсет пътници. Освен майката с две буйстващи деца, почти всички изглежда споделяха лепкавата му, предобедна кома. Оклюмали глави, стъклени погледи, пот и телесна топлина. Никой изобщо и не поглеждаше към него.

Отново провери дисплея. Същият текст. Откъде, по дяволите, телефонът знаеше как се казва?

¹ Емблематичен бар-ресторант в Съодермалм, познат на българските читатели и от трилогията Милениум на Стив Ларшон. — *Б. пр.*

Пак се огледа, без това да му помогне ни най-малко.
След това натисна бутона NO.

Веднага изскочи нов текст:

Наистина ли си сигурен, че
не искаш да играеш една Игра, НР?

Той почти изхвърча от мястото си. Какво, по шибаните дяволи, се случваше всъщност?

Той стисна очи, пое дълбоко въздух и бавно установи контрол над обзелата го препускаща, махмурлийска паника.

„Успокой се, човече“, помисли си той. „Ти си умно момче. Това не е никакъв fucking twilight zone. Или е скрита камера, или някой от приятелите ти се бъзика с теб. Предполагам второто...“

Манге¹ беше пръв в списъка със заподозрени. Стар приятел от даскало, разбираше от техника, имаше магазин за компютри, беше адски ядосан, че го дразни заради новооткрития му арабски бог, пък и си падаше по черния хумор.

Дам, без съмнение. Това беше една от болните шегите на Манге.

Успокоение заля тялото му.

Значи Мангелито.

Отдавна не се беше случвало. Всъщност си мислеше, че бракът и новата религия са размекнали Манге, но малкият дявол явно е изчаквал момента за същински удар.

Сега оставаше само да разбере как става всичко и после да намери начин да обърне шегата.

Адски добре подготвено дотук, трябваше да му го признае на малкия килимоцелувач.

НР се огледа.

¹ Умалително от Магнус. – Б. *пр.*

Общо девет души във вагона, дванайсет, ако броеше децата. Три малки кифли, един пияница, двама скучни, средностатистически мъже на неговата възраст, което ще рече на около трийсет. Дядка с бастун, една доста свежа мацка на около двайсет и пет, с вдигната коса и спортни дрехи (сигурно заради махмурлука не я бе забелязал по-рано) и накрая майката с децата.

Който и от тях да бе вербуван от Манге мюсюлманина, трябваше да има някаква електронна джаджа, с която да праща съобщения. За съжаление това не скъсяваше много списъка. Петима от заподозрените се занимаваха с някакви машинки, а ако се съдеше по слушалките на алкохолика, с известно колебание числото можеше да се увеличи на шест.

Умореният му мозък внезапно си спомни, че беше по-скоро правило, отколкото изключение, хората да играят с електронните си играчки, когато се возят във влак. Ако не пращаха съобщения, то поне за да убият малко време с някоя игра.

С други думи, не научи нищо ново, а, Айнщайн?

Главата му пулсираше от неочакваната активност, а езикът му все още лепнеше за небцето. Но странно, все пак се чувстваше малко по-свеж.

И сега какво?

Как да постави малкия шегаджия на мястото му?

Реши засега да му играе по свирката и натисна първо бутона NO, а след като първоначалният въпрос се повтори – бутона YES.

Щеше да играе. Колкото повече мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че цялата работа е доста забавна. Хубав начин да убие скучното пътуване с влак.

– Проклетият Манге – ухили се той, преди ново съобщение да изникне на дисплея.

Добре дошъл в Играта, НР!

„Благодаря!“ , помисли си той и се облегна назад.
Това всъщност щеше да се окаже интересно.

*

Още преди тежката охранителна кола да бе спряла, Ребека Нормен вече беше слязла на тротоара. Жегата, която я блъсна, бе толкова силна, че веднага ѝ се прииска да се върне обратно в хладното купе.

Три седмици в разгара на шведското лято бяха загрели улиците достатъчно, че асфалтът да лепне по подметките, а бронежилетката, която носеше под ризата и якето, не подобряваше положението.

След като хвърли бърз поглед на обстановката и установи, че всичко е спокойно, тя отвори вратата и пусна навън охраняваната от нея жена, която послушно чакаше на задната седалка.

Пазачът, който се грижеше за главния вход на Русенбад¹, за разнообразие беше достатъчно буден да ги посрещне и няколко секунди по-късно министърът на интеграцията беше в сигурни ръце зад дебелите стени на Правителствената канцелария.

Ребека успя да изпие едно кафе в столовата и да мине набързо през тоалетната, преди да се върне при шофьора, за да провери дали всичко е наред за следващото транспортиране.

Погледна часовника си. Още четиринайсет минути, после кратка разходка покрай кея до Арвфурстенския

¹ Правителствена сграда, където се помещават офисът на министър-председателя, Министерството на правосъдието и други офиси на държавни служби. — *Б. пр.*

дворец¹ и среща с външния министър, който, за разлика от нейния обект, имаше цялостна охрана. Поне двама души, най-често повече. Цял отбор, точно както трябваше да бъде.

„Координатор на личната охрана“, така се наричаше сегашната ѝ длъжност, вероятно защото охранител, който работи сам, не звучеше особено успокоително. Министърът на интеграцията се считаше за задача с умерена трудност за някого с по-малко от година опит в Охраната², поне според нейния шеф. Оценка на опасността – от ниска до средна, според последните анализи. Освен това, може би по-важно, никой от по-старите колеги не искаше да поеме работата като координатор...

Като излизаше от главния вход на Русенбад, тя успя да види как шофьорът бързо изгаси цигарата си във водосточната тръба до колата.

„Непрофесионално, помисли си тя раздражено, но какво друго можеше да се очаква?“

За разлика от нея, той не беше истински охранител, а олекотен вариант, което спестяваше пари на държавата. Шофьор с малко допълнително образование и зле стояща бронежилетка, назначен от транспортната служба на правителството, а не от спецслужбите. Беше двајсет години по-възрастен от нея и очевидно се затрудняваше да приема заповеди от някого, който беше по-млад, а освен това и жена.

– Десет минути – каза тя сухо. – Оставаш тук с колата, докато стигнем.

– Не е ли по-добре да отида до Арвфурстенс още сега? Обикновено е същински ад да се намери добро място за паркиране там.

¹ От шведски, *Дворец на принца престолонаследник*. От 1906 г. там се помещава Министерството на външните работи. – *Б. пр.*

² Става дума за Националната служба за охрана, част от Шведската държавна служба за сигурност (СЕПО). – *Б. пр.*

Очакваше възражението. За шофьора, казваше се Бенгт, беше въпрос на принцип винаги да коментира инструкциите ѝ. Около почти всяко изречение, което изтърсваше, горделиво кръжеше едно неизказано „малката“.

Сякаш възрастта и пола автоматично го правеха експерт по лична охрана.

Очевидно едноседмичното му обучение не го бе научило, че назад е сигурно, а напред е непозната територия и съответно има по-голям риск. Идиот!

– Чакай тук, докато ти кажа да потеглиш! – отсече тя, без да разяснява решението си. – Въпроси?

– Не, шефе – измърмори той, без да се старае твърде много да скрие недоволството си.

Как може на някои мъже да им е толкова трудно да приемат жена за шеф?

Или се опитваха да те поучават и да поемат контрола, като Бенке¹, или още по-зле, да прибягват до намигвания и дребни коментари за сексуалния ти живот – или липсата на такъв.

И да предлагат собствените си услуги, без значение имаш ли венчална халка, или не... А ако си достатъчно глупав да се оплачеш на шефа, бързо се оказваш навън, на студено. Беше ставала свидетел на доста такива примери.

Тя самата имаше принцип никога да не излиза с колеги. Да се комбинират професионалния и личния живот беше твърде сложно. Не сереш там, където ядеш, точка.

Но факт беше, че тя всъщност не излизаше с никого като цяло. Може би самото излизане беше твърде сложно?

Сви рамене, за да се отърси от неприятните мисли. Точно сега работата беше приоритет номер едно.

Всичко друго можеше да почака.

¹ Умалително на Бенгт. – *Б. пр.*

Едва бяха стигнали до ъгъла на Правителствената канцелария, когато усети, че нещо не е наред. Когато преди няколко минути бе проверила пътя, на парапета към Норстрьом¹ се бяха облегли трима души. Двама държаха рибарско оборудване в ръце, а ако се съдеше по облеклото на третия, той също беше рибар, макар и тя да не видя въдица. Така или иначе, никой от тях не изглеждаше да представлява директна заплаха.

Но когато заедно с охраняваната и с постоянно бръщолещия ѝ асистент се приближиха към мястото, където стоеше триото, тя забеляза промяна в езика на тялото на мъжете. Инстинктивно бръкна под якето си с дясната ръка, положи палец върху дръжката на пистолета и провери с пръсти телескопичната палка и радиостанцията, които бяха закрепени за колана ѝ.

Двама от мъжете се завъртяха и направиха две бързи крачки в тяхна посока. Единият разгъна някакъв транспарант, който вдигна пред себе си, а другият вдигна ръка, сякаш за да хвърли нещо.

– Швеция защитава убийци, Швеция защитава убийци! – крещяха мъжете, докато напредваха към министъра.

Ребека реагира светкавично. Натисна алармения бутон на радиостанцията, с един замах извади палката и я разгъна в пълната ѝ дължина, след което нанесе удар право през агресивно приближаващия плакат. Усети как палката среща нещо твърдо и видя как нападателите отстъпиха назад, временно извадени от равновесие.

– Обратно в колата – изкрещя тя на министъра на интеграцията, като едновременно с това я издърпа зад гърба си. С палката, вдигната в готовност над рамото, тя заотстъпва рязко към колата, все още стиснала здраво министъра за ръката.

¹ Река в Швеция, свързва ез. Меларен с Балтийско море и минава през центъра на Стокхолм. – *Б. пр.*

– Виктор пет, нападат ни, в неизгодна позиция сме, подготви колата! – викна тя в малкия микрофон при ревера на якето, който автоматично се бе настроил за изпращане, когато тя натисна алармения бутон.

Подкреплението щеше да се забави поне три минути, вероятно – пет, изчисли тя бързо. Трябваше само да се надява, че Бенке не е заспал на волана, за да могат да се махнат бързо оттам.

Точно преди да стигнат ъгъла, нападателите, които явно се бяха съзвели, отново се втурнаха към Ребека и обекта ѝ. Нещо полетя към тях, въртейки се във въздуха и тя автоматично замахна с палката.

„Камък, бутилка, ръчна граната?“, успя да си помисли, преди хладен душ да облее лицето и горната част на тялото ѝ. „Боже господи, нека само да не е бензин!“

Най-накрая завиха зад ъгъла и тя хвърли бърз поглед към Бенгт с надеждата, че е запомнил достатъчно от краткото си обучение, за да отвори вратите на колата.

Но площадката за обръщане, където допреди малко беше паркирана колата, сега беше празна.

– Мамка муу! – изсъска тя, преди писъкът на асистента да я заглуши.

– Кръв! – изкрещя той, почти с фалцет. – Боже мили, кръвя!

Ребека завъртя обратно глава и осъзна, че внезапно ѝ бе станало трудно да вижда. Червена пелена покриваше очите ѝ и тя вдигна палката към носа си.

Няма кола, няма Бенгт, а нападателите им дишаха във врата. Сега какво?

„Вземи решение, Нормен! Вземи решение сега!“, изкрещя тя на себе си.

Назад е познато и сигурно, напред е непознато и опасно. Но какво да правиш, когато пътят за евакуация изведнъж се окаже затворен? На това не те учеха в курса

за охранители. Импровизацията никога не беше силната ѝ страна. Паниката дебнеше в засада.

– Насам! – чу тя някакъв глас.

Пазачът беше отворил широко вратата и стоеше по средата между тях и входа. Беше извадил палката си и гледаше към тъгъла, откъдето нападателите вече трябваше да са се показали.

С две бързи крачки Ребека първо издърпа министъра, после я избута през същата врата, през която само преди няколко минути бяха излезли. Зад себе си все още чуваше истеричните хлипове на асистента, но не му обръщаше внимание, беше се съсредоточила върху това да отведе охраняваната на безопасно място.

Едва няколко минути по-късно, когато пристигна подкреплението и положението се беше успокоило, тя осъзна, че цялото ѝ тяло е покрито с кръв.

2 | Trial

Уважаеми НР,

Това е пробна мисия с награда 100 точки.
Ще тестваш играта и ако преживяването те удовлетвори,
сам избираш дали да продължиш да играеш.

Мисията ти е следната:

На следващата гара във влака
ще се качи мъж със светло палто.

Мъжът носи червен чадър.

За 100 точки трябва да вземеш чадъра,
преди влакът да стигне до „Сентрален“¹.

Ако се справиш, ще отключи телефона и ще можеш
да го използваш през цялото време, докато участваш в
Играта.

Разбираш ли?

ДА

НЕ

„Това всъщност беше адски добро“, ухили се НР на себе си, докато натискаше ДА. Направо mission impossible, единственото, което липсваше, беше сух глас и телефонът да гръмне.

This message will self-destruct in ten seconds...

Все още не беше успял да установи кой от другите пътници работи за Манге, но това нямаше чак такова зна-

¹ Стокхолмската централна жп гара. – Б. нр.

чение. Вече му се струваше, че разбира каква е цялата работа. Или се очакваше да се откаже и после да му се подиграват със седмици, че не му е стискало, или – като се замисли, доста по-вероятно – нещо нямаше да е наред с чадъра. Щеше да е залепен или щеше да го опръска с вода, или да пусне ток, когато го хване, докато някой от пътниците снима целия спектакъл, така че Манге и другите приятели да се забавляват на унижението му по YouTube за месеци напред. Да го вземат дяволите, добре го бяха измислили, а вече беше твърде късно да се откаже.

Отлично!

Щом получиш сигнал да започнеш играта,
закрепи телефона
за дрехите си с камерата навън, за да можем
да видим как ще се справиш със задачата.
Разбираш ли?

Да, схващаше. Телефонът отпред, камерата насочена навън.

YouTube, here I come!

НР отново се ухили, проклетият Манге беше изобретателен. Това си беше направо нов рекорд. Щом отново натисна ДА, за своя изненада забеляза, че махмурлукът му почти е изчезнал.

Браво, НР!

Имаш зелена светлина да започнеш мисията.

Успех!

Екранът изгасна.

„Окей, можеше да играе по правилата още малко“, помисли си той и закрепил телефона на колана си, с камерата напред, точно според инструкциите.

Влакът намали скорост със скърцане, когато наближи-
ха Солентюна и той забеляза, че сърцето му е започнало
да бие малко по-бързо.

Мъжът със светлото палто се качи в дъното на ваго-
на и на НР му трябваша няколко секунди, за да го открие.
Обикновен швед, на около четиридесет и висок към метър
и осемдесет, точно колкото и НР. Очила с тъмни рамки,
сресана назад коса, костюм и палто пролетен модел, от-
беляза той, докато влакът потегляше от перона. Сигурно
му беше доста горещо.

Стана от мястото си и започна бавно да прекосява ва-
гона в посока към мъжа. По някаква причина бе започнал
да се поти, тениската му лепнеше по целия гръб, а дланите
го сърбяха, но това вече не се дължеше на махмурлука.

Докато подминаваше кифлите, една от тях внезапно
избухна в смях и той подскочи. „Стегни се, това е само
игра, сложна шега, нищо, заради което да се впрягаш.“ Да
отмъкне някакъв безполезен чадър трудно можеше да се
нарекче предизвикателство за него. Беше свивал доста по-
ценни неща.

Видя, че мъжът носи черно-бяла хартиена торба, от ди-
зайнерските, с въжена дръжка и тлъсто лого отстрани, за
да могат всички да видят, че може да си позволи да пазару-
ва в скъпи бутици. От едната страна на торбата стърчеше
продълговат предмет. Чадърът!

НР усети как пулсът му се ускорява все повече. Тряб-
ваше да признае, че донякъде беше вълнуващо. Да открад-
не нещо, докато всичко се снима...

Мъжът с палтото сигурно също участваше, но все пак.
В цялата ситуация имаше гъдел, който той не можеше на-
пълно да си обясни. Във всеки случай нямаше желание да
се отказва.

„Следваща спирка ‘Карлберг’“, изпраща от говорителя
над главата му и той усети как влакът забавя. Направи още

няколко внимателни крачки към мъжа, който не го бе удостоил дори и с поглед.

Със съскащо, скърцащо друсане влакът спря на перона. Вратите се отвориха и пропуснаха миризмата на летен, нажежен асфалт и спирачни накладки. НР направи още една крачка. Here we go!

*

– Свинска кръв – каза комисар Рунеберг, облегнат назад зад бюрото си.

Въпреки че случката пред Русенбад беше вече няколко часа назад във времето, а в офиса имаше климатик, Ребека все още се потеше. Косата ѝ беше мокра след душа и поради липса на друго бе облякла дрехите си за тренировка, единственото чисто облекло в шкафчето ѝ.

– Това, с което са ви полели, теб и онзи Лесмарк, е било свинска кръв – продължи шефът ѝ. Той беше здраво сложен мъж на около четиридесет и пет, със стоманен поглед, съвсем късо подстригана коса и тен, който стигаше чак до скалпа.

Същинско олицетворение на истински телохранител. „И доста готин, ако си падаш по този тип“, помисли си тя.

Но за нея това време отдавна беше отминало.

Странно, но въпреки случилото се, тя се чувстваше много добре, с изключение може би на лекото треперене, което се дължеше на адреналина и което тя правеше всичко възможно да скрие. Беше си свършила работата и охраняваният човек беше добре, това беше главното. Можеше да мисли по-късно.

– Според техниците единият извършител е хвърлил балон, пълен със свинска кръв към министъра на интеграцията, но ти си го спукала с палката и сама си поела по-голямата част от удара. Тя се е отгървала с няколко кап-

ки по сакото и голяма синка на ръката – там, където си я хванала.

Рунеберг направи пауза, но преди Ребека да прецени дали от нея се очаква да каже нещо, той продължи:

– Един от вечерните вестници изглежда вече разполага със снимки, което обяснява защо третият извършител не е участвал в самата атака. Явно е бил зает да снима. Свободният пазар и свободната преса в красива хармония. Поздравява те и ти благодари, между другото. Министърът това, не извършителят – поясни Рунеберг.

Ребека просто кимна кратко в отговор.

– Според сигурни свидетели извършителите са побягнали на север през площад „Густав Адолф“ и после са влезли през задния вход на Галерията¹. Униформените колеги от откритата полиция са спрели метрото, но преди да успеят да се свържат със СЛ² и трафик контрола и нареждането да бъде изпълнено, от „Т-Сентрален“ са тръгнали най-малко четири мотриси, както и една от „Кунгстредгорден“³. Така че дори ако извършителите са били достатъчно глупави и просто не са изчезнали в навалищата около „Платан“⁴, то така или иначе са имали предостатъчно възможности да се измъкнат с метрото.

¹ Галерията (Gallerian) е най-старият мол в Стокхолм. След откриването му думата galleria става нарицателно за такъв тип търговски центрове. – *Б. пр.*

² Storstockholms Lokaltrafik AB, компанията, която отговаря за наземния градски транспорт в столичния метрополен регион. – *Б. пр.*

³ Станции на метрото. „Кунгстредгорден“ е свързана с подземния етаж на Галерията, а „Т-Сентрален“, най-голямата станция, където се пресичат всички три линии на метрото, също се намира наблизо. – *Б. пр.*

⁴ Част от площада на „Сергел“, намиращ се близо до Галерията. Площадът е на няколко нива, включително подземно. – *Б. пр.*